

מסורת הש"ס

(א) [נעיל על ויטין, צ] ויטין
 חסד יצמית קטן. ד"ה אמתלן;
 (ג) [נעיל קסול; ד] לפי גי'
 רש"ס י"ל לרב אשר;
 (ס) בטרות ק"מ תמ, (ו) רש"ל
 וע"י רש"ס;

הגהות הב"ח

(א) גמ' אבי אמר הכי קאמר
 הן על אחרים מוציאין
 נמאל ללוח: (ב) רש"ס ד"ה
 נמאל וכו' הקריעין;
 (ג) חסד ד"ה וסבל כי אל
 הך ברייתא ס"ל דהיישין
 לנפילה: (ד) ד"ה שטרו וכו'
 אע"ג דבאחר שיש לו עליה
 גמ' וכו' דבשטר נמחק;
 (ה) ב"א"ר חזירו של כל אחד
 כמנו אע"ג דחד וחד לו
 הכא בשובר לא אמרין
 שמה חזירו גמ';

מוסף רש"י

אותיות נקנות במסירה.
 המוכר שטר חוב לחבירו
 קנה הוכח במסירת אותיות
 (סנהדרין א') עליו לר"ך
 לכתוב שטר מכירה על
 השטר שהוא מוכר לו, אל
 משמחו לו שטר שיש לו
 על אחרים לכותב בו נמחיו
 הלוח לפרועם לוח קנין
 ולאותיות כגון שטר
 נקנות במסירה בלא קנין
 ואין יכול לחזור בו בכתוב
 (ספ'ו) ולא לר"ך לכתוב קני
 לך וכל שפטרתי וכל שום
 שטר (דע"י ע"ו) בלא משקה
 שטר אלף דנכר מעטו
 דמי משך ליה וזה ביה
 והכל נמי לגבי לטר ע"פ
 לגמיותו חסדי ליה משקה
 כשאר מטלטלין, אל כד
 לגמיותו לר"ך שמשקט
 מלוה ליד הלוקח (דע"י ע"ו)
 והמשכנע לו לוח ליה הקנה
 כמו שאר משכנע לגמיות
 כל זמן שאל ממנו דמכר
 שטרו (דע"י ספ'ו) בחבירו
 שטר ללוה. להיות מוחזק
 בידו לתת למלוה כשילוח לו
 מעות (דע"י ספ'ו).

מוסף תוספות

א. [ד] ואל לנפילה הדד
 לא חייב אביי. חסד יצמית
 קטן...
 ב. [ד] אביי לא
 אאותיות כשמה אבא
 קאמר [דצ"ך להביא ראיה]
 אלא אשאר אותיות. רמב"ן.

רבינו גרשום

במאי פליגי. מתני'
 ובריייתא: באותיות נקנות
 במסירה פליגי מן סבר. ונא
 דמתני' ודייקון ממתני' הא
 חן על אחרים יכולין להוציא
 משום דקסבר אותיות נקנות
 במסירה שאם טוען הלוה
 אינו חייב לו כל אלא לחבירו
 יכול לחזור לו ויהי דבמסירה
 להחריב אתה חייב ולא לי
 הדי השטר בידו וקטור
 ממנו וחבירו נתנו לי
 במסירה ואותיות נקנות
 במסירה ופלי ממנו לא
 מצינא אמרת דהא אמרן
 לנפילה דחד לא היישין
 הלכך יכולין להוציא על
 אחרים: ומר סבר איהו
 אותיות נקנות במסירה.
 ויכול לחזור לו לחבירו
 גמי ויהי ולא כן והוא
 לא יכול לקנות לך החוב
 במסירת השטר ואין אותיות
 נקנות במסירה בלא בעל
 חוב דדיי את וחבירו ביה
 מצי אמר לאו בעל דברים
 דדיי את ואין בידך השטר:
 והכא בעצ"ך להביא ראיה.
 עדי מסירה דתנא דבריייתא
 להביא ראיה עדי

ואלא הא דסניא כו'. לכ"ע פריך דהא אפילו אביי מודה לנפילה
 דחד לא חיישין וא"כ אמאי תניא דבריייתא שאין יכולין להוציא על
 אחרים: במאי קא מיעולי. כיון דלאו דחיישין לנפילה פליגי: מנא
 דידן סבר. לנפילה דחד לא חיישין מאי איכא למימר דלמא איזו

יחזי ליה אותיות נקנות במסירה ועל
 כרחו יפרתו לו למי שהשטר בידו: וסנא
 ברא סבר אין אוסיות נקנות במסירה.
 ומתוך כך ידמה הלוח לזה ויאמר פקדון
 הוא אללך ולזה יאמר אין השטר בידך.
 ומיהו אם כתבו הרשאה זה לזה על
 כרחו ישלם לו: ואצ"ל דכ"ע אוסיות
 נקנות במסירה. בלא שטר מכירה
 [אחר] דפסקי' הלכתא צפ' המוכר
 את הספניה (לעיל ע"ו). כרזי וכדלמי
 רב אשי אותיות מילי נינהו ומילי
 במילי לא נקנו היכא שמסרו לו ונתנו
 אף ראה ועדים לר"ך שמסרו לו לזה
 צפניהם דלא נימא פקדון הוא אללו
 או השמיטו ממנו וזהכי פליגי מתני'
 ותנא ברא דפלוגמא דאביי ורבא: ורבא
 אמר אין לר"ך. אלל העמידהו בחזקת
 המוחזק בו: אחד מן האסין שטר
 חוב יולא מותר ידו. או כס אציהם
 או בשם מלוה אחר וטוען אחי נתנוהו
 לי והס אומרים אתה חטפתו: מיוסר
 וסירי. ולא יכול להשמיט מיד אחיו
 כי מזה איש מלאכו וסד"א אין לר"ך
 המוחזק בו להציא ראה קמ"ל: אלל
 הא דסניא כו'. ג' מחלוקות בדבר:
 וימנין דאזיל לגבי ספרא כו'. כסבור
 הוא לרמות בו חזירו ולגבות ממנו
 בשטר זה והוא אינו יודע מה ששנינו
 שאין יכול להוציא על חזירו ששמו
 כשמו: אצ"ל מלוה עמו. ומסתמא
 שניהם היו צמעתמ מקום שנכתב וימן
 דאזינו ידעי ואין מקפידים זה על זה
 לא חיישין מן לשום רמאות כיון
 לנפילה לא חיישין: נמאל לחד.
 מלוה שטרו של יוסף בן שמעון שחייב
 לי ממון פרוע שטרות שניהם פרועים.
 ואע"ג דלמחר בשליה שנים אוחזין
 (ב"מ כ:ׁ) סימפון היואל מתחת ידי מלוה
 אינו אלל ממשקח ופסול הא אוקימנא
 להך משנה הם כגון שנמאל השטר
 צין שטרותיו (ט) קרועין הלכך השוצר
 כשר: צמשולשין. פירש בשטר שלשה
 דורות יוסף בן יעקב בן יצחק ובאידך
 כתב יוסף בן יעקב בן דוד ובשוצר
 כתב ססם יוסף בן יעקב דממתך
 לקמן הלכך איתרע כחם והס בחזקת
 פרועים שכל אחד טוען שלי פרוע
 והמלוה אינו יכול להכחישו הוואל
 ונמאלו השטרות צין השטרות קרועים:

אביי אמר. מתני' כשנמאלו צניות לזה מיירי והכי קתני ללוה אחד צין שטרותיו שוצר שהשטר שהיה נושא צו יוסף בן שמעון פרוע
 הוא ואי שני יוסף בן שמעון נושעים בו ואילמלא לו השוצר היו שניהם נפרעין ממנו שטרותם כדלוקמין שהס יכולין להוציא שט"ח על אחרים
 ועכשיו צוה השוצר הורע חזקתם דקי"ל יד בעל השטר על התחתונה וכשיוציא כל אחד מהם שטרו אומר לו הנה השוצר עליו. ומיהו
 נראה בעיני שאם שניהם צאים בהרשאה זה מזה על הלוח יכולין לגבות אחד מן השטרות ממ"נ מן הלוח שהרי מודה הוא בע"כ צני
 השטרות אלל שפרע אחד מהן. ומיהו אי טעין לוח ואומר לשניכם פרעמי והשוצר נכתב סתם על שניכם נראה בעיני דטענה מעלייתא
 היא אלל היכא דמודה צו' הלוואות אלל שפרע אחת נהי נמי דהורע כח המלוין לגבות כל אחד חובו אלל יעשו שטר צניהם ויגבו צין
 שניהם מן הלוח שטר אחד ע"י שיכתבו הרשאה זה לזה: עליו. שאני חייב לו: מנא אם היו שניהם. משולשים וכהנים: יכתבו דורות. מרובעים
 יוסף בן יעקב בן יצחק בן אצרהם יוסף בן יעקב בן יצחק הא לא יהיו שמות אצותיהן שוין: מתנא' האומר לננו. מלוה צעת
 מיתתו: ואינו יודע אצוה. והלוח האמיניו ולא החזרתי שטרו ואני רוצה ליענש: טעוים כולן פרועין. חוץ מאלות שילמרו עדיין לא פרענו:
נמאל. ללוה אלל שם צניות המת שני שטרות שלום ממנו שיש הלוחות הקטן אינו פרוע דשטר: קאמר דמשמע אחד ואל שנים
גמ' חוב לך בידי. משמע מה שאתה חייב לי ואפי' כתוב חוב צהלוואות דקות בשטרות רשע: א"ל רבינא לרב אשי אלל מעשה שדי מכורה
 לך. שדה הגדולה מכורה לו: שדה שיש לי מכורה לך. ומהו וצנהה רבה
 (יונה ד): ומשני הסם יד בעל השטר על הפחסוה. דהמולא מחזירו עליו הראיה דהיינו לוקח. ומילתיה דרבא דלעיל נמי משום האי טעמא
 דיד בעל השטר על התחתונה דהיינו מלוה הלכך חוב לך צדי פרוע כל השטרות שיש לו עליו פרועין: מתנא' לא יפרע מן סערה.
 מחלה עד שיצבע את הלוח לצין ויחייבוהו צ"ד ואם אין לו מה לשלם אז יפרע מן הפרע. הכי מפרשינן לה בגמרא צמסקנא (ע"ג):
 ואם

שיש לו שם שני שטרות האחד אינו פרוע ואפי' הכי אמרין שטר גדול הוא דפרוע ואינו פרוע משום דיד בעל השטר על התחתונה
 התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב' שטרות עליו אמרין הגדול פרוע ולא הקטן ויד בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב
 לך בידי פרוע. כלומר חוב היות חייב לי ופרעת צין דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: ואם ילי רבינא ורבא.
 לרישא מקשי למאי דאמר הגדול פרוע. אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב' שדות גדולות וקטנה הכי נמי דאמרין שדה
 גדולה מכר לו ואם אמר לו כל שדה שיש לי מכורה משמע דמודה כל שדותיו מכורין לו. ומתוך רבא לא סלקא דעתך שדה גדולה
 מכורה לו (לא כי הכי) דאמר כשר יד בעל השטר על התחתונה ואמרין קטנה מכורה ולא גדולה: לא יפרע כדפרש בגמ' לא יתבע
 ע"י בתחלה: ואם אמר. בשעת הלוואה: על מנת שאפרע ממי שארצה. וקיבל עליו הערב: יפרע מן הערב. ויביאצ' לו אמר רשב"ג

גמ פשוט פרק עשירי בבא בתרא

קעג.

והכא בצריך להביא ראיה קא מיפלג. ופלוגמא דמתני' ובריייתא
 ליתא דפלוגמא דאביי ורבא דאביי דמלר"ך ראה מודה דלא
 חיישין לנפילה ופקדון היכא דשניהם כשמה דקאמר דפרק (בתרא)
 [ט"ו] דיצמות (דף קטז. וס) דקאמר אביי לנפילה לא חיישין א' אי לפקדון

כיון דשניהם כשמה לא מפקיד גביה^ב
 אלל הך ברייתא (א) חיישי לנפילה או
 לפקדון דיוסף בן שמעון דלפילו צני
 יוסף בן שמעון מלרכי ראה ורבא אמר
 א"צ להציא ראה ולעיל דפרק המוכר
 את הספניה (דף עו. ד"ה אמר) פירשמי':
אביי אמר הכי קאמר נמצא ב'.
 והא דמוקי לה צנים אוחזין (ב"מ
 ד' כ:ׁ) כגון שנמאל השטר צין שטרותיו
 פרועין לאו היינו אליצא דאביי דלחור
 מוקי לה בשוצר היואל מתחת ידי הלוח
 כשאר שוצרין אלל אליצא דר' ירמיה
 אמאי: שפירז' ש' יוסף בן שמעון
 ע"י פרוע שטרות שניהם פרועין.
 אע"ג (ו) דבשטר אחד שיש לו עליהם
 אין יכול להוציא עליהם משום דחיישין
 בכל אחד שמה חזירו של כל אחד כתבו
 (ט) אע"פ [דחזק] ודאי לוח (ו) והכא כל
 אמרין [שפירז' שמה חזירו של כל
 אחד ואחד כתבו והחמיטו אע"ג דודאי
 אחד פרע וטעמא משום דמספיקא
 לא מפקין ממנא:

שניהם בהנים. ה"ה שניהם
 ישראלים אלל משום דתני'

לעיל היה אחד מהן כהן תני כהנים:
 חסורי

הא דתניא כשם שמוציאין הן שטר חוב על אחרים כך מוציאין זה על זה
 במאי קמיפלגי בכותבין שטר ללוה ואע"פ שאין מלוה עמו קמיפלגי תנא
 דידן סבר (ׁ) כותבין שטר ללוה ואף על פי שאין מלוה עמו זימנין דאזיל
 לגבי ספרא וסהדי ואמר להו כתבו לי שטרא דבעינן למיזין מיוסף בן
 שמעון חברי ובתר דכתבי וחתמי ליה נקיטא ליה ואמר ליה הב לי מאה
 דיזפת מינאי תנא ברא סבר אין כותבין שטר ללוה עד שיהא מלוה עמו:
 נמצא לאחד בין שטרותיו שטרו של יוסף בן שמעון פרוע שטרות שניהם
 פרועין וכו': מעמא דנמצא הא לא נמצא מצי מפיק והאנן ולא אחר יכול
 להוציא עליהן שטר חוב תנן אמר רבי ירמיה במשולשין ונחזיו תברא
 בשמא דמאן דכתיב אמר רבי הושעיא: במשולשין בשטר ואין משולשין
 בשובר אביי אמר הכי קאמר (ׁ) ינמצא ללוה בין שטרותיו שטרו של יוסף בן
 שמעון עלי פרוע שטרות שניהם פרועין: כיצד יעשו ישלשו כו': תנא האם
 היו שניהם כהנים יכתבו דורות: **מתנא'** יהאומר לבנו שטר בין שטרותיו
 פרוע ואינו יודע אי זהו שטרות כולן פרועין נמצא לאחד שם שנים הגדול
 פרוע והקטן אינו פרוע: **גמ'** אמר רבא ישטר לך בידי פרוע הגדול
 פרוע והקטן אינו פרוע חוב לך בידי פרוע שטרות כולן פרועין אמר
 ליה רבינא (ׁ) לרבא אלא מעתה שדי מכורה לך שדה גדולה מכורה לו
 שדה שיש לי מכורה לך כל שדותיו מכורין לו התם יד בעל השטר על
 התחתונה: **מתנא'** המלוה את חבירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב
 ואם

אביי אמר. מתני' כשנמאלו צניות לזה מיירי והכי קתני ללוה אחד צין שטרותיו שוצר שהשטר שהיה נושא צו יוסף בן שמעון פרוע
 הוא ואי שני יוסף בן שמעון נושעים בו ואילמלא לו השוצר היו שניהם נפרעין ממנו שטרותם כדלוקמין שהס יכולין להוציא שט"ח על אחרים
 ועכשיו צוה השוצר הורע חזקתם דקי"ל יד בעל השטר על התחתונה וכשיוציא כל אחד מהם שטרו אומר לו הנה השוצר עליו. ומיהו
 נראה בעיני שאם שניהם צאים בהרשאה זה מזה על הלוח יכולין לגבות אחד מן השטרות ממ"נ מן הלוח שהרי מודה הוא בע"כ צני
 השטרות אלל שפרע אחד מהן. ומיהו אי טעין לוח ואומר לשניכם פרעמי והשוצר נכתב סתם על שניכם נראה בעיני דטענה מעלייתא
 היא אלל היכא דמודה צו' הלוואות אלל שפרע אחת נהי נמי דהורע כח המלוין לגבות כל אחד חובו אלל יעשו שטר צניהם ויגבו צין
 שניהם מן הלוח שטר אחד ע"י שיכתבו הרשאה זה לזה: עליו. שאני חייב לו: מנא אם היו שניהם. משולשים וכהנים: יכתבו דורות. מרובעים
 יוסף בן יעקב בן יצחק בן אצרהם יוסף בן יעקב בן יצחק הא לא יהיו שמות אצותיהן שוין: מתנא' האומר לננו. מלוה צעת
 מיתתו: ואינו יודע אצוה. והלוח האמיניו ולא החזרתי שטרו ואני רוצה ליענש: טעוים כולן פרועין. חוץ מאלות שילמרו עדיין לא פרענו:
נמאל. ללוה אלל שם צניות המת שני שטרות שלום ממנו שיש הלוחות הקטן אינו פרוע דשטר: קאמר דמשמע אחד ואל שנים
גמ' חוב לך בידי. משמע מה שאתה חייב לי ואפי' כתוב חוב צהלוואות דקות בשטרות רשע: א"ל רבינא לרב אשי אלל מעשה שדי מכורה
 לך. שדה הגדולה מכורה לו: שדה שיש לי מכורה לך. ומהו וצנהה רבה
 (יונה ד): ומשני הסם יד בעל השטר על הפחסוה. דהמולא מחזירו עליו הראיה דהיינו לוקח. ומילתיה דרבא דרע"ל נמי משום האי טעמא
 דיד בעל השטר על התחתונה דהיינו מלוה הלכך חוב לך צדי פרוע כל השטרות שיש לו עליו פרועין: מתנא' לא יפרע מן סערה.
 מחלה עד שיצבע את הלוח לצין ויחייבוהו צ"ד ואם אין לו מה לשלם אז יפרע מן הפרע. הכי מפרשינן לה בגמרא צמסקנא (ע"ג):
 ואם

שיש לו שם שני שטרות האחד אינו פרוע ואפי' הכי אמרין שטר גדול הוא דפרוע ואינו פרוע משום דיד בעל השטר על התחתונה
 התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב' שטרות עליו אמרין הגדול פרוע ולא הקטן ויד בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב
 לך בידי פרוע. כלומר חוב היות חייב לי ופרעת צין דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: ואם ילי רבינא ורבא.
 לרישא מקשי למאי דאמר הגדול פרוע. אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב' שדות גדולות וקטנה הכי נמי דאמרין שדה
 גדולה מכר לו ואם אמר לו כל שדה שיש לי מכורה משמע דמודה כל שדותיו מכורין לו. ומתוך רבא לא סלקא דעתך שדה גדולה
 מכורה לו (לא כי הכי) דאמר כשר יד בעל השטר על התחתונה ואמרין קטנה מכורה ולא גדולה: לא יפרע כדפרש בגמ' לא יתבע
 ע"י בתחלה: ואם אמר. בשעת הלוואה: על מנת שאפרע ממי שארצה. וקיבל עליו הערב: יפרע מן הערב. ויביאצ' לו אמר רשב"ג

עין משפט נר מצוה

ק"ב א מ"י פט"ו מהל'
 מלוה ולוח הל' ופ"ו
 מהל' מלוה הל' יא ועי'
 בהשגות ויזמ"מ סמג עטין
 ד' טושי"ע ח"מ ס' סה ספיק'
 יא:

קב ב מ"י פט"ו מהל'
 נחלות הלכה ט' סמג
 עטין ו' טושי"ע ח"מ ס' סב

קבא ג טושי"ע ח"מ ס'
 מט ספיק ט':

קבב ד ה מ"י פכ"ז מהל'
 מלוה ולוח ח סמג
 עטין ו' טושי"ע ח"מ ס' סה ספיק'
 מט ספיק ז':

קבג ו י"י שס פט"ו הל'
 ד' סמג עטין ד'
 טושי"ע ח"מ ס' סה ספיק'
 כב:

קבד ז מ"י שס טושי"ע שס
 ספיק כד:

קבה ח מ"י פכ"א מהל'
 מלוה ולוח יט
 טושי"ע ח"מ סימן י"ד ספיק'
 יכ:

קבז ט מ"י פכ"ה מהל'
 מלוה ולוח הל' ג
 סמג עטין ד' טושי"ע ח"מ
 ס' קטע ספיק ח':

לעני רש"י

קנפיני"א [קנפניני"א].
 ערבא, מרחב, שדות.

רבינו גרשום

בו לאחר מיתת אביו היו
 מהינשין וסד"א דרין צריך
 ראה קמ"ל דצריך וכל שכן
 אחריני דלא זדוריו דצריך
 להביא ראיה: ותנא ברא
 סבר אין כותבין שטר ללוה
 עד שיהא מלוה עמו. הלכך
 כיון דבפניו נכתב מהינש
 איידך כל אימת דמפיק ליה
 לחכי מוציא שטר זה על זה:
 טעמא דנמצא. בין שטרותיו
 שדי יוסף בן שמעון
 פרוע דמשום הכי לא מצי
 מפיק הא לא מצא מפיק:
 (משום) במשולשין. שכתוב
 בשטר יוסף בן שמעון בן
 לוי דניכר איזו יוסף חייב
 לו: ומקשי' אי הכי כיון
 דמיידי במשולשין אם בן
 אמאי קתני נמצא לאחד
 שטרותיו ב' בין שטרותיו
 פרועין ואמאי שניהן פרועין
 איינו דמשולשין ששם זקנם
 כיוון שוה ונחזיו תברא
 שכתב יוסף בן שמעון בן
 לוי בשמא דמנא יוסף כתב.
 כיון דניכרין בשם זקנם
 ואידך דלא כתב תברא
 על שמה לפרע משטוריה:
 אמר רב אשינשי במשולשין
 בשטר להכי מצי מפיק.
 ואין משולשין בשובר להכי
 שניהן פרועין דלא ידעי
 תברא דמאן כתב: אמר
 כו'. לעיל מהדר אמאי לעיל
 טעמא דנמצא הא לא נמצא
 מצי מפיק והא אנן תנן
 דקא מתוך אביו דוקא
 דמחזיקין אחרין גיסא דלא
 קשיא מידו והכי קאמר
 מתני' נמצא לאחד בין
 שטרותיו שטר של יוסף
 בן שמעון שיש לו עלי
 פרוע והאנן אית ליה יוסף
 שטרא נמי עלי' השטרות
 שיהיו פרועין והשטרא דייק
 טעמא דנמצא משום הכי לא
 מצי מפיק הא לא נמצא מצי
 מצי יוסף בן שמעון מיניה
 היינו כדריקין לרישא את
 חן על אחרים יכולין להוציא
 אבל אחרים אין יכולין
 להוציא עליהן והשטרא ליכא
 למפיק והאנן ואל אחור
 כו': ותכור דורות. ויבעו או
 שיתמסר עד שלא יהו שרין:
 פ"ס נמצא לאחד. לוח: שם
 שנים. שטרות כיון דהוא
 אמר לבנו שטר א' פרוע
 ואל שנים מכלל דזה לזה

התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב' שטרות עליו אמרין הגדול פרוע ולא הקטן ויד בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב
 לך בידי פרוע. כלומר חוב היות חייב לי ופרעת צין דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: ואם ילי רבינא ורבא.
 לרישא מקשי למאי דאמר הגדול פרוע. אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב' שדות גדולות וקטנה הכי נמי דאמרין שדה
 גדולה מכר לו ואם אמר לו כל שדה שיש לי מכורה משמע דמודה כל שדותיו מכורין לו. ומתוך רבא לא סלקא דעתך שדה גדולה
 מכורה לו (לא כי הכי) דאמר כשר יד בעל השטר על התחתונה ואמרין קטנה מכורה ולא גדולה: לא יפרע כדפרש בגמ' לא יתבע
 ע"י בתחלה: ואם אמר. בשעת הלוואה: על מנת שאפרע ממי שארצה. וקיבל עליו הערב: יפרע מן הערב. ויביאצ' לו אמר רשב"ג